

ГИЛМАН НУНАН СКЪПИ РОДИТЕЛИ, РАБОТЯ В ЕИО

Превод от английски: Румен Митков, 1986

chitanka.info

Pensionskuhhaltung.

Цяла сутрин Питър бе работил без никаква засечка и сега изведнъж тази дума. Колкото по-дълго се взираше в нея, толкова повече му се струваше, че тя се разтяга пред очите му като някаква лепка на нишка от понятия, устояваща с лекота на усилията му да я накъса на две-три хубавички спретнати думи от родния си език. Все пак през последния час бе успял напълно да се отъждестви с тази дума. Всъщност още от сутринта го бе завладяло усещането, че е къс съвършено еластична жива тъкан, която спокойно може да бъде пъхната в някоя папка или пък навита около телефона без осезаема вреда за психиката. Сякаш дълбоко в съзнанието му се бе скъсала пружина и сега той се луташе из лабиринт от думи, които поне външно му се струваха познати и точно поради това го вбесяваха още повече. Като тази например.

Pensionskuhhaltung.

Би трябвало да я знае, но нищо не му идващие наум. Той запали цигара и започна да се разхожда напред-назад из кабинета си. Всъщност това не беше кабинет, а една от многото килийки в тази постройка, долепена до главното здание на ЕИО на площад Шуман. Нещо по-лошо, неговата килийка свързваше две просторни помещения, така че през нея непрекъснато минаваха хора. Първите няколко седмици той често се бе усмихвал на минаващите, особено на по-младите жени, извинявайки се вместо тях, че му пречат да смазва с преводите си сложната бюрократична машина на ЕИО. Но сега вече бе усъвършенствувал един празен вторачен поглед над очилата и едно умишлено тъпло изражение на лицето, които в крайна сметка смутиха дори най-дружески настроените му колеги. Всички с изключение на Вашѝ, която нищо не бе в състояние да смути. След двете години килиен живот единствено Вашѝ му се струваше действителна. Тя бе огромна, вечно бременна белгийка, специалистка по едрия рогат добитък. Знаеше абсолютно всичко за добитъка; оттук идващие и прякорът ѝ^[1], въпреки че вече никой не помнеше кой точно го бе измислил. Първите седмици, когато Питър се увери, че никакви речници не са в състояние да му-помогнат, именно Вашѝ търпеливо го подкрепяше всеки път щом се препънеше сред бродещите из документите стада и му помагаше да ги изведе от полетата на немския

през оградата на собствения й език към английския. Понякога на шега той я питаше:

— Mutterkuh? — Като в същото време се любуваше на разкошните й гърди.

— Vache allaitand — въздъхваше тя.

— А на английски?

— Дойна крава, струва ми се.

И двамата избухнаха в смях. Да, Вашѝ сигурно я знаеше, но днес не беше на работа. Питър седна отново.

Pensionskuhhaltung.

Пак нищо. Това му се случваше често след дълги часове работа над някой превод. Както напредва със завидно темпо, изведнъж думата „овца“ се превръща в нещо съвършено неразгадаемо, сякаш е част от нерешена кръстословица. Цели два часа държавният секретар бе излагал плавно възгледите си по въпроса как трябва да бъде спасен полуразореният земеделски стопанин в подалпийска Бавария и изведнъж валмата фина паяжина, които премрежваха очите на Питър, се промъкваха и в ушите му и заплетен в тях, държавният секретар увисваше във въздуха като марионетка, рецитираща безсмислени скоропоговорки. *Другата алтернатива би била...*

Pensionskuhhaltung.

Точка. И никакви по-нататъшни подробности, от които би могло да се извлече задоволително обяснение. Абсолютно нищо. Дотук текстът бе вървял сравнително лесно. Цялата сутрин Питър бе превеждал без засечка — дори когато мислите му блуждаеха, дори когато се тревожеше за Джени и Тед. А сега изведнъж — задънена улица.

Pension означава общежитие или пансион. Нима държавният секретар предлага на Съюза на баварските земеделци кравите да бъдат настанявани в общежития? Или смята, че през мъртвия туристически сезон пансионите в земеделските райони трябва да подслоняват преживни животни?

Би могъл да напише каквото му хрумне и сигурно никой нямаше дори да забележи. Държавният секретар бе произнесъл речта си преди десет месеца и вероятността някой да я прочете бе направо нищожна. Ако се изключи Биуел, разбира се. Биуел, чиято единствена цел в живота бе да открива чуждите грешки, щеше да дотърчи веднага със

самодоволна усмивка, за да му обясни каква глупава грешка е направил. Но обикновено Питър вече не виждаше — със или без поправки — онова, което напускаше бюрото му. Произведенето му изчезваше в пчелната пита на ЕИО; вероятно някой го проверяваше през пръсти, после го размножаваха и то поемаше по каналния ред на канцеларското си битие, за да бъде в крайна сметка изхвърлено от някой здравомислещ човек и завинаги забравено. Беше сезонът на едрия рогат добитък и Питър често мислеше за тези животни и техните два стомаха. Тогава зданието на ЕИО на площад Шуман заприличаваше на огромно преживно същество, което дори нощем не преставаше да къркори с черва и да се оригва от натрупвания с месеци несмлян фураж и караше чистачките учудено да се споглеждат.

Pensionskuhhaltung.

— Муу — измуча Питър, но нищо не се получи. Би могъл да поиска съвет от Биуел, разбира се, но в последно време отношенията му с专家 се градяха върху най-искрена омраза. Не само защото Биуел смяташе всички ирландци за луди и поради това напълно несъвместими с дейността на такава огромна институция като ЕИО, но и защото точно в момента живееше при Питър, докато си намери по-подходящо жилище. А се бе нанесъл при Питър само защото знаеше, че Джени се е изнесла оттам, за да отиде при някакъв богат белгийски бизнесмен с идиотското име Ван Пиш. Дори да притежаваше седем стомаха, Питър бе сигурен, че и седемте биха се обърнали при самата мисъл да поиска съвет от господин Биуел.

Pensionskuhhaltung.

В последно време животът на Питър бе станал направо черен. Преди две години той бе дошъл в Брюксел заедно с Джени. Тогава двамата с нея притежаваха сто лири в брой и значителен ентузиазъм. Бяха скъсали с досадната учителска професия и се чувствуваха идеално. Веднага щом пристигнаха, Питър успя да си намери работа като преводач в ЕИО. „Скъпи родители — писа той вкъщи, преизпълнен от радост, — работя в ЕИО!“ Скоро след това Джени, която започна работа в една американска компания, най-случайно попадна на очарователен малък апартамент на улица Дъблин и двамата живяха в него цяла година в съвършена хармония. В почивните си дни ходеха до Амстердам и Париж и смятаха, че Брюксел е един наистина прекрасен град, в който плашат добре и който не смазва човека.

Преумората им бе проличала едва през последните няколко месеца. Все по-трудно намираха какво да си кажат. Постепенно и двамата бяха осъзнали, че макар да получават добри пари, бавно затъват в тресавището на рутината — Джени с нейната чисто механична секретарска работа; той с неговите очевидно безчетни стада от заблудени документи. Едва бе успял да ги подслони хубавичко под стряхата на някой нов план за аграрно устройство на ЕИО, и ето че само седмица или месец по-късно те отново се лутаха по пътищата и мучаха в очакване на друг специалист по добитъка, който да ги подкара с остана в нова посока. Интересът му към едрия рогат добитък или по-скоро към проблемите на ЕИО като цяло напоследък бе спаднал под нулата. Сутрин, на път за работа, все по-често мислеше за планините от хранителни продукти, милионите тонове, които явно бяха необходими на едно не чак дотам измършавяло създание, за да оцелее. У дома депресията му намираше отдушник в мълчанието и затова по цели вечери не отронваше дума, така че в крайна сметка не се изненада, когато Джени му съобщи, че го напуска. Бяха се превърнали в хора, които стоят на трамвайната спирка, мълчат и не знаят в коя посока да тръгнат. Какво се надяваше да постигне Джени чрез връзката си с Ван Пиш — боже господи, какво напикано име! — Питър дори не се опитваше да отгатне. Той го видя веднъж с нея: тридесетина годишен, със спортен вид, „човек с обноски“. Може би имаше прекрасен характер и беше великолепен събеседник. Питър вече не се доверяваше на собствената си преценка за подобни неща. Това, че самият той на двадесет и осем годишна възраст, изглежда, се бе превърнал в едно кухо същество, бе достатъчен повод за размисъл.

Далеч по-сериозен проблем в момента представляваше Тед. Откакто през 1968 година, още като студент, бе станал свидетел на размириците в Париж, той нито за миг не бе престанал да се смята за революционер, анархист, мизантроп, особняк и какво ли не още. Покъсно бе изключен от колежа „Тринити“ за „антиирландски прояви“, но точно тогава получи малко наследство, с което реши да отвори бар на Балеарските острови, а после се захвана да пресушава собствените си бутилки, компетентно подпомаган от група хипита. След това известно време работи нелегално в един хотел в Швейцария — по силата на закона за *plaiond*^[2] на чуждестранните работници той нямаше право да заема това място, — докато накрая бе открит и най-

безцеремонно изгонен от страната. След дълги странствования той се озова в Брюксел, където живя два-три месеца с Питър и Джени, а после се сдуши с Дорис — мършава французойка с къдрава коса и наудничави очи. Питър смяташе Дорис за най-смахнатото същество, което е виждал през живота си, и я намираше напълно подходяща за Тед. Той даваше на Тед не повече от три месеца, преди да стане *persona non grata* и в Белгия, но като че напук на предвижданията Тед се бе закрепил и докато си изкарваше хляба с това-онова, учеше френски със страхотно темпо. Дорис явно му служеше като стимул. Неспособна да свърже две думи на английски, тя говореше родния си френски диалект така, че можеше да затрудни и най-големия познавач на езика.

Отново като че напук на предвижданията политическата дейност на Тед, съсредоточена някъде из покрайнините на Лувен, все не успяваше да го вика в беля. Точно когато Питър бе склонен да повярва, че Тед все пак се е вразумил и вече не разсъждава чак толкова войнствено, започна историята с кучетата. И този път изглеждаше, че нещата ще се окажат значително по-опасни, защото акцията включваща кражби и което бе още по-лошо — в нея бе замесен и самият Питър.

Питър помнеше първите симптоми на болестта. Един ден Тед бе нахълтал в килийката му и като душеше въздуха, сякаш се намираше в обор, и хвърляше свирепи погледи на стадото чиновници, които непрекъснато сновяха навътре-навън, му бе разказал за жената с кучето. Била на средна възраст, добре облечена жена, седяла на една пейка в парка и държала в ръка куче порода „чихуахуа“ не по-голямо от плъх, облечено в плетен пулover. След малко тя пуснala кучето да потича наоколо и веднага щом се почувствуvalo на свобода, то си свършило работата направо върху чистия плочник. „Il a déposé ses croîtes sur le trottoir“^[3] — завърши Тед с нескрито удоволствие. От този момент нататък всеки път щом се отвореше дума за кучета, той преминаваше на френски, сякаш единствено този език бе достоен да предаде цялото богатство на подобна тема.

При обичайни обстоятелства проявената от кучето липса на благоприлиchie не би имала кой знае колко сериозни последствия, но очевидно именно този ден другите добре облечени представители на буржоазията, седящи наоколо, се взъмтили от постъпката му до такава степен, че вперили погледи в жената, докато накрая тя не

издържала, станала от пейката и с парче картон или нещо подобно изчистила кучешките лайна. Но историята не свършила дотук: дали защото буржоата не очаквали, че тя ще стигне чак дотам в желанието си да заличи престъплението, но във всеки случай те продължили да я гледат втренчено, докато, притеснена още повече, тя извадила от чантата си една ароматизирана книжна кърпичка, взела чихуахуата си в шепа и колкото и невероятно да звучи, му избърсала задника.

Тед бил толкова поразен от тази случка, че въпреки студа не можал да помръдне от мястото си цял час, сякаш бил напълно парализиран. После започнал да се смее така неудържимо, че хората го заобикаляли в широк полукръг. Няколко седмици след като му бе разказал случката, всичко вървеше добре, но после Тед започна все по-често да се отбива при него и да му говори за кучета, особено за онези от брюкселската разновидност, които, макар че по всяка вероятност не се различаваха от кучетата в много други градове по soupe и *toilettage*^[4], изведнъж бяха придобили за него непреодолима притегателна сила. Точно тогава Питър за първи път забеляза и промяната, която ставаше с лицето на Тед, когато се впускаше в познатата тема за животни, облечени в *manteaux*, *imperméables* и дори *souliers*^[5]. Кожата около носа му се изопваше и побледняваше, а устата му се изкривяваше в злобна усмивка, която постепенно се превръщаше в озъбена гримаса.

Един ден Тед се обади по телефона и му каза, че случайно чул как някаква жена съветвала приятелката си за кутрето, което тя възнамерявала да си купи: „Assurez-vous, madame, de la présence des deux testicules!“^[6] Беше повторил изречението няколко пъти по телефона, избухвайки в истеричен смях, от който Питър го полазиха тръпки. Опитал се бе да успокои Тед с думите: „Слушай, какво пък толкова, нека се забавляват, да не би майка ти с нейните шест котки да е нещо по-различно“, и така нататък; но скоро разбра, че Тед отдавна вече не чува нито дума от онова, което му говори. Той явно бе мръднал на тая тема. Брюкселските кучета, техният *salon de chien*^[7], техният *toilettage* се бяха превърнали за него в символ на всичко несправедливо на този свят.

Скоро след това започнаха кражбите и за кратко време придобиха застрашителни размери. Тед очевидно се навърташе из кучешките salons, а после издебваше жените, които излизаха с току-що

пременени кучета, и при първа възможност задигаше принадлежностите им. Най-лесна жертва бяха вързаните пред някой магазин кучета. Далеч по-трудна операция представляваше смъкването на manteau от гърба на пудел в претъпкан трамвай, но Тед и Дорис се бяха усъвършенствали в техниката. Дорис заговаряше жената, а Тед се залавяше за работа с чевръсти като на джебчия пръсти.

С течение на времето Питър се оказа против волята си в положението на съдебен стенограф, който изслушва и най-малките подробности около всяка кражба. Напоследък се страхуваше дори да вдигне слушалката на телефона, за да не би Тед отново да го залее en style télégraphique^[8] с факти около последния си удар. С абсолютно безизразен глас той обявяваше: „Manteau, vert, caniche, nom Prince, taille 50 cm, modèle Lorenzo. Au revoir!“^[9] А след час или може би след ден отново: „Allo, allo! Imperméable, tartan, pékinois, nom Pou-rou, chienne, taille naine, modèle Paul St. Jean, au revoir!“^[10]

Самият Питър също бе въвлечен не на шега в тази история, когато една вечер намери два imperméables и едно миниатюрно pull à col roulé^[11], натъпкани в пощенската му кутия. Джени направо побесня. Точно по това време тя бе започнала да ходи по ресторани с Ван Пиш и господинът естествено не би одобрил подобно нещо. Всички замесени бяха изложени на опасност, защото епидемията от кражби бе привлякла вниманието на печата. Полицията беше нащрек, предупредени бяха и шивачите на кучешки облекла. Един брюкселски фейлетонист бе писал шеговито:

GARDEZ LA CULOTTE DE VOTRE CHIEN^[12]

Полицията и couturiers pour chiens^[13] са безпомощни пред вълната от кражби на кучешки принадлежности, заляла Брюксел напоследък. Докато махнат с опашка, териерите се оказват dénudé^[14], без панталоните си.

Полицията предполага, че това е някаква неуместна шега, но съществува и вероятността, че в нашия град вилнее cerveau brûlé^[15]. Препоръчва се на собствениците на кучета да не оставят питомците си без надзор пред

магазини и обществени сгради или в краен случай да ги събличат, преди да влязат вътре. Всеки, който забележи хора с подозрително поведение в близост до chiens bien habillés^[16], независимо да уведоми полицията.

А noter^[17]: Обект на кражбите са принадлежности на всички породи кучета, но има основания да се смята, че ловкият крадец, или крадци, проявява предпочтение към по-дребните породи като пудели, чихуахуа и пекинези. Собствениците на куче от породата griffon bruxellois^[18] трябва да бъдат особено бдителни.

Цялата история щеше да бъде смешна, ако за съжаление не беше толкова сериозна. Просто не е допустимо да тръгнеш да крадеш из града дори когато става въпрос за такива отвратителни символи на социалния упадък, като кучешки шлифери и гамashi. Нито пък е допустимо да излагаш на опасност полицейското досие на приятеля си, като пъхаш крадени вещи в пощенската му кутия.

— Някакви затруднения? — попита Биуел, профучавайки през килийката.

— А, не. Просто се бях замислил.

— Не купувай нищо, като се прибиращ довечера. Ще правя задушено. — Той отново подаде глава през вратата и добави със сияещо лице: — Задушено по ирландски.

Питър едва не хвърли речника по него. Двамата се суетяха из апартамента като някакви склерозирали бабички. Не можеха да се отърват от чувството, че Джени не ги е напуснала. От начина, по който Биуел говореше за нея, Питър се досети, че и той е малко влюбен. Двамата сякаш се надпреварваха да подреждат и да чистят, като че ли Джени, чието чувство за ред бе силно развито, можеше да ги изненада всеки момент.

Pensionskuhhaltung.

Сега изведенъж му хрумна какво значи или какво би трявало да значи тази дума, но вече бе твърде късно. Цяло стадо крави бяха нахълтали в пансиона и настояваха да им се дадат стаи. Една затрополи по стълбите, омазвайки целия килим с лайната си, нахълта с трясък в спалнята на двойка слисани младоженци в меден месец, които

лежаха съвсем голи, и спокойно ги измери с поглед, а от скръбната ѝ уста се точеха дълги лиги. Храбрият съпруг панически сграбчи юргана, прескочи животното и застанал на площадката пред стаята, започна да я предизвиква като някакъв тореадор, крещейки: „Оле! Оле!“

На долния етаж друга крава спореше със съдържателката на пансиона:

— Как тъй да нямате свободни места? Та само в рецепцията могат да се сместят шест от нас, нали момичета?

А другите крави казаха:

— Муу.

Питър вдигна слушалката и набра домашния номер на Вашѝ. Тя си беше у дома и кърмеше най-малкото.

— Mon petit chou^[19], да не би да не е добре? — попита тя, след като го бе слушала известно време да ѝ дърдори несвързано за вилнеещи из главата му животни, за кучешки шивачи и за Биуел.

— Да, Вашѝ — каза той и запали цигара, за да се поуспокои. — Не се чувствувам добре. От един час седя тук и се чудя защо седя тук изобщо. Знаеш ли, Вашѝ, така ми е причерняло пред очите! Другия месец ставам на двадесет и девет, а вече съм загубил вяра във всичко, в щастието, в бъдещето, в Общия пазар. Имам чувството, че той е някакъв угоен търбух, а аз съм един от милионите кърлежи, които смучат кръв от него.

— Ecoute^[20], Питър...

— Но аз наистина съм загубил вяра във всичко!

— Дори в мен?

— Не, Вашѝ, сега ти си ми единствената опора.

— Alors^[21], и това все пак е нещо, нали така?

— Да, но... Вашѝ, ти си омъжена, непрекъснато раждаш деца и не може да се занимаваш с мен и с моите проблеми.

— Но сега съм на твоето разположение, нали така?

— Да, наистина, и аз съм ти много благодарен за това.

— Виж какво, не трябва да вземаш нещата толкова присърце! Не е по силите ни да променим нещата кой знае колко. C'est le cours des choses humaines^[22], нали така?

— Зная, но Биуел...

— Просто забрави, че съществува!

— А и Тед...

— Забрави за Тед!

— Как да забравя! Той непрекъснато ми се обажда по телефона.

Днес вече два пъти звъни и казва: „Auto da fé, пет часа!“ Страх ме е, че тоя път ще направи нещо наистина ужасно.

— Колко работи е откраднал днес?

— За днес не зная, но вчера направи своя coup supréme^[23] — откраднал един chandail^[24] от жената на някакъв полицейски инспектор.

Вашѝ избухна в неудържим смях. Сигурно при това неволно бе издърпала зърното си от устата на бебето, защото то се разрева.

— Ела довечера у нас, а? — каза тя. — Ще правя crêpes. Ти обичаш моите палачинки, нали?

— Разбира се, Вашѝ. Сама знаеш, че направо ги обожавам. Но не съм сигурен дали в момента имам нужда точно от палачинки.

— Ти ела, пък ще поговорим — отвърна тя майчински и с това разговорът приключи.

Питър затвори очи, подпра чело с ръце и се опита да прогони мучащата какофония от главата си. Но сега две огромни крави, облечени в тиролски рокли, седяха крак връз крак на едно легло и лижеха сладолед, непристойно провисили виметата си.

— Kuh! — каза едната. — Die Pension ist ganz grosse Klasse, was?
[25]

— Prima — отвърна другата и извади ароматизирана книжна кърпичка. — Und gar nicht so teuer, was?^[26]

— Das Essen scheint mir auch wirklich wiederkäeurlich zu sein?^[27]

— Moo, es geht.^[28]

Те изядоха сладоледите си, оригнаха се и се пригответиха да подхванат цялата процедура отново.

На площадката пред стаята младият съпруг лежеше намушкан и умираше.

— Вода! — простена той.

Младоженката и кравата, вече обръсната до кожа и розова като огромен одран заек, лежаха заедно в леглото и се милваха, а в една малка задна стаичка нания етаж две млади юници от околностите на Блесингтън пиеха бира „Гинес“ от кофа.

— Боже господи, Консолата — каза едната, — имам страховни газове!

— От пивото е, Пенелопа — отговори другата, облизвайки пяната от носа си. — На белгийците вяра да нямаш — все ще ти пробутат застояла стока.

— Не биваше да напускаме Блесингтън за нищо на света — въздъхна Консолата.

— Всичко стана заради парите — отвърна приятелката ѝ. — Подлъгаха ни, а сега — трай, краво, за зелена трева.

Консолата тежко се наклони на единия си хълбок и се изпърдя.

— Оох, муу, пресвети Телецо, имам страховни газове!

— Газове! Тук всичко е въздух под налягане — изсумтя Пенелопа. — Особено биковете. Видя ли го оня, французина, дето ни зяпаше през оградата преди малко? Хем му се иска, хем не му стиска. И като си помисля, че нашите напети, стегнати, интелигентни млади ирландски бичета ще станат един ден като това приятелче!

— Трябваше да се държим по-настрана от Пазара — изпъшка Консолата. — Сега вече сме изправени пред fate accomlée^[29].

— Охо, внимавай какво приказваш, моето момиче — напомни Пенелопа, — че току-виж, тая шибана хазайка ни изхвърлила на улицата.

Телефонът иззвъня.

— Няма да се обадя — каза Питър.

Но телефонът продължаваше да звъни настойчиво. Питър вдигна слушалката.

— Auto da fé, пет часа! — Щрак.

Питър стана и започна да обикаля около масата, като внимаваше къде стъпва, за да избегне определени черти и шарки върху пода. Всички бяха полуудели. Тед беше откачил, Биуел бе смахнат като всеки благоразумен и лишен от чувство за хумор англичанин. Вашѝ бе полуудяла да ражда деца, които след време също ще полудеят, и тази красива нова колежка, минаваща през килийката му, беше луда.

— Муу — каза ѝ Питър и тя се усмихна. Сигурно си бе помислила, че това на ирландски означава „здравей“.

Долу на острова сред кръговото движение се появи един млад мъж. В ръцете си носеше куфар, статив и някакъв предмет с форма на голям конус. Беше Тед. Първият порив на Питър бе да отвори широко

прозореца — килийката му се намираше на третия етаж — и да го извика. Но после изведенъж осъзна, че каквото и да направи сега, би било безполезно. Телефонът иззвъння. Сигурно беше Дорис.

— Auto da fé — извика тя. — Il commence à l'instant! [\[30\]](#)

— Зная — каза Питър и постави обратно слушалката.

Минаваше пет часът. Той стоеше на прозореца, а зад него хората напуснаха канцелариите си. Виждаше ги как се появяват на площада, поели към колите си или към трамвайната спирка. Тед бе разпънал статива, после бе оставил на земята куфара и другия предмет, а сега съвсем бавно и преднамерено се събличаше. Питър забеляза и Дорис, която пресичаше тичешком улицата откъм гаража, където бе ходила, за да му се обади. Тед бе останал по гащи. Наоколо вече се бяха събрали няколко души, но стояха на известно разстояние. Една дребничка стара дама се двоумеше дали да не продължи по пътя си и да не обръща внимание на представлението, но когато видя Тед да смъква и последния тъмночервен триъгълник от облеклото си, тя изведенъж се закова на място с насочен напред чадър, привлечен сякаш към голото тяло от никаква магнетична сила, на която тя не бе в състояние да противостои.

Тед отвори куфара и извади отвътре нещо. Питър моментално се досети, че са куп навързани с каишки кучешки дрехи. После Тед провря глава и ги нахлузи върху себе си като огромно пончо. Имаше и други неща, например нашийници и зъвънчета, които Тед окачи по ръцете и върза около врата си. Преди да вземе конуса, който, разбира се, се оказа обикновен високоворител, около него вече се бе събрала доста голяма тълпа. Питър отвори прозореца. Заглушен от грохота на уличното движение, гласът на Тед се чуваше съвсем слабо. Пееше в стила на френския шансон, като в същото време се разхождаше превзето нагоре-надолу и въртеше задник.

Je suis la coqueluche des fem-mes [\[31\]](#)

и с дрехи в модна кройка съм, мадам...

После започна да говори на тълпата. До Питър долитаха само отделни изречения, когато Тед обърнеше лице към него.

— Je suis de haute lignée.^[32] Не личи ли, мадам? Ce n'est pas la coupe continentale...^[33] Това чисто и просто са куп crottes. Moi, j'ai la coupe capitaliste! А тук, под тази прекрасна облека (той разтвори полите на пончото) по европейската! Voilà!^[34] Един член на Общия пазар! Истински европеец! Il est beau, non?^[35] Искате ли да се ръкувате с един истински европеец, мадмоазел? (Той се приближи до група млади момичета, които веднага избягаха.)

Някъде зад сградата на ЕИО нададе вой полицейска сирена. Около Тед вече се бяха събрали два-три реда хора. Стативът се бе прекатурил и сега лежеше стъпкан на земята. Полицейската кола изскочи на площада. Гласът на Тед се извиси почти до крясък.

— Et si vous voulez vous assurer de la présence des deux testicules... Voilà!^[36] (Той отново разтвори полите на пончото.) Моите са наистина славни! Je suis conformé au standard, au votre standard, mesdames et messieurs!^[37] Натъпкан съм догоре с първокласни кучешки лайна...

Тримата плещести полицаи не успяха да го хванат веднага. Той хукна между хората, като ги разблъскваше и завърташе в кръг, а когато стигна при Дорис, тя яростно се хвърли върху единия полицай, но моментално отхвръкна настрани като ударена от топката кегла. Обаче всичко бе просто въпрос на време и те скоро го завлякоха в колата. Само няколко секунди след това хората се разотдоха, клатейки глави.

Когато след две-три минути Питър слезе долу, Дорис все още обикаляше в кръг с наведена глава. Тя бе искала да арестуват и нея. Сега изживяваше отново цялата случка и търсеше подходящи думи, с които да я опише на приятелите си, за да я превърне в легенда. На земята се търкаляше изкаляна увеличена снимка на гладуващи африканци. Под нея до един нарисуван пудел, натружен с всевъзможни кучешки принадлежности, Тед бе написал с големи букви: LA VIE DU CHIEN!^[38] Полицайтите бяха отнесли статива и всичко останало.

Питър се приближи до момичето и извика: „Дорис?“ Тя го погледна с невиждащи очи. В света, към който бе устремила поглед, нямаше място за него. Изведнъж Питър изпита чувство на завист към Дорис точно както завиждаше и на Тед за неговата лудост. Това всъщност бе здравият разум, от който се нуждаеше този побъркан свят. Но колко тъжно бе всичко в крайна сметка! Хората се бяха изсмели, клатейки глави. Дали изобщо някой бе забелязал плаката?

Изведнъж Питър усети, че го завладява страшна пустота. Къде би могъл да отиде? Във всеки случай не в апартамента при Биуел и неговото задушено. Палачинките на Вашѝ също не го привличаха. Не от разговори имаше нужда в момента. Внезапно го обхвана отчаян копнеж по Джени, по времето, когато умишлено отлагаше мига, в който ще докосне нейната бяла голота, а тя чакаше, чакаше и му се усмиваше. Но Джени също си бе отишла. Сякаш всички те, дори Тед и Дорис, обитаваха някакво строго определено измерение на мисълта. Единствено той бе истински чужд навсякъде и никъде нямаше свое място. Питър вдигна очи към грамадното блестящо здание на ЕИО с форма на морска звезда и проследи с поглед редиците празни канцеларии. На един от прозорците забеляза силует на мъж. Да ли и той мислеше за същото? Трудно бе да се каже. Хората без свое място са мълчаливи същества.

Пред вратата на „Барабана“ Питър се спря нерешително. Една бира щеше да му се отрази добре. Но пък на всяка цена трябваше да отиде и да разбере какво е станало с Тед. Може би той има нужда от пари. Да, поне пари имаше в излишък! От топлата вътрешност на бара долетя приглушен шум от гласове. Той открехна вратата и видя няколко свои колеги пред тезяха. Красивата колежка също беше с тях. Да, вътре е хубаво. Питър надникна през пролуката и бе посрещнат от весели възгласи. Но той само се усмивна и отново затвори вратата.

Застанал в тъмния проход, той недоумяваше какво да прави с мръсния изпомачкан плакат, който все още държеше в ръка.

[1] От френски: *vache* — крава. — Б.пр. ↑

[2] Ограничение (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Изходи се върху тротоара (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Прическа и облекло (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Палта, шлифери, обувки (фр.). — Б.пр. ↑

[6] И проверете, мадам, дали има два тестикула! (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Салон на кучето (фр.). — Б.пр. ↑

[8] В телеграфен стил (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Палто, зелено, мъниче, име Пренс, размер 50 см, модел Лоренсо. Довиждане! (Фр.) — Б.пр. ↑

[10] Ало, ало! Шлифер, шотландско каре, пекинез, име Пу-пу, женска, размер миньон, модел „Пол Сен Жан“, довиждане! (Фр.) —

Б.пр. ↑

- [11] Поло (фр.). — Б.пр. ↑
- [12] Пазете гащите на кучетата си! (Фр.) — Б.пр. ↑
- [13] Кучешки шивачи (фр.). — Б.пр. ↑
- [14] Съблечени (фр.). — Б.пр. ↑
- [15] Безумец (фр.). — Б.пр. ↑
- [16] Добре облечени кучета (фр.). — Б.пр. ↑
- [17] Забележка (фр.). — Б.пр. ↑
- [18] Брюкселски грифон (фр.). — Б.пр. ↑
- [19] Милото ми глупаче (фр.). — Б.пр. ↑
- [20] Слушай (фр.). — Б.пр. ↑
- [21] Ето (фр.). — Б.пр. ↑
- [22] Такава е човешката съдба (фр.). — Б.пр. ↑
- [23] Голям удар (фр.). — Б.пр. ↑
- [24] Пуловер (фр.). — Б.пр. ↑
- [25] Ей, краво! Пансионът е първокласен, нали? (Нем.) — Б.пр. ↑
- [26] Чудесен! И не много скъп, нали? (Нем.) — Б.пр. ↑
- [27] Ама и фуражка си го бива, а? (Нем.) — Б.пр. ↑
- [28] Муу, горе-долу. (Нем.) — Б.пр. ↑
- [29] Свършен факт (непр. фр.). — Б.пр. ↑
- [30] Започва в момента! (Фр.) — Б.пр. ↑
- [31] Говорят все за мен жените (фр.) — Б.пр. ↑
- [32] Аз съм от благородно потекло (Фр.) — Б.пр. ↑
- [33] Това не е европейска мода. (Фр.) — Б.пр. ↑
- [34] Аз съм по капиталистическата мода!... Ето! (Фр.) — Б.пр. ↑
- [35] Става, нали? (Фр.) — Б.пр. ↑
- [36] И ако искате да се уверите в наличието на два тестикула...
Ето! (Фр.) — Б.пр. ↑
- [37] Аз отговарям на стандарта, на вашия стандарт, дами и господа! (Фр.) — Б.пр. ↑
- [38] Кучешки живот! (Фр.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.